

Slebsager vil bruge de 90 000 arbejdsløse som Tvangsmiddel overfor Arbejderklassen. En saadan Tale fra Statsministerens Side stempler jeg som utilbørlig Tale, det er en fuldstændig utilbørlig Tale, at vi vil bruge de 90 000 arbejdsløse som Tvangsmiddel overfor Arbejderklassen. Det, vi for vort Vedkommende og jeg for mit Vedkommende gør mig til Talsmand for, er, at man baade hos Arbejderne og Arbejdsgiverne anvender den sunde Fornuft i en Situation som den, vi er inde i, hvor man ikke kan holde Arbejde i Gang med de Produktionsomkostninger, man har, jeg paakalder den sunde Fornuft hos begge Parter og mener, at begge Parter og ikke mindst Arbejderne er bedst tjent med at blive ved at arbejde, selv om det bliver til noget lavere Løn, end at komme ud i Understøttelse. Fra Regeringens og Regeringspartierne Side siger man nok: Arbejde frem for Understøttelse, men kun Arbejde til fuld tarifmæssig Betaling, og kan man ikke opnaa fuld tarifmæssig Betaling, siger man: Hellere Understøttelse. Det er denne Opfattelse, jeg polemiserer imod, og derfor gør jeg mig til Talsmand for, at man skal komme til frivillig Overenskomst for derigennem at komme ned paa Produktionsomkostninger, som Virksomhederne kan bære. Den højtærede Statsminister sagde, det var ikke sandt. Det er en dristig Udtalelse af den højtærede Statsminister, for alle er fuldstændig klare over, at det er Forholdet, og hvis man ikke vil følge mig i min anbefaling med Hensyn til de frivillige Overenskomster, dokumenterer man derigennem, at det er rigtigt, for det er jo fuldstændig urigtig Tale, naar man som det ærede Medlem Hr. Einer Jensen vil paadutte mig, at jeg ved Lov vil bryde Overenskomsterne. Jeg har Gang paa Gang baade i dette høje Ting og andetsteds, hvor jeg har talt om disse Forhold, sagt, at en Overenskomst skal holdes uden Hensyn til, om den er indgaaet alene mellem de to Parter, eller den er indgaaet med Forligsmændens Stempel paa, jeg har stadig væk sagt, at Overenskomsten skal overholdes, indtil begge Parter enes om at ændre den (Afbrudelse). Nu vil man, siges der, søge ved Lov at tvinge Folk til at bryde Overenskomsten (Afbrudelse). Det er mærkværdigt, saa de Herrer føler sig ramt, de føler sig ramt, saa de sidder og rokker og ikke kan tie stille, til de selv faar Lov til at komme op paa Talerstolen, jeg tror, det var klogt af de Herrer at tie og høre efter de Sandheder, der en Gang imellem bliver sagt, og forstaa dem.

Dernæst kom den højtærede Statsminister ind paa en Omtale af Industriraadets anbefaling. Naa, Industriraadets anbefaling! Jeg vil gerne sige til den højtærede Statsminister, at det er en ejendommelig Form for anbefaling. Den højtærede Statsminister citerede noget af den, jeg maa maaske ogsaa have Lov til at citere. Der staar efter det, jeg citerede i Eftermiddags: „og det er blevet paaapeget, at en Tilskudsordning som den nu foreliggende kun kan anvendes paa visse — sandsynligvis meget begrænsede — Omraader. Da der imidlertid ved Regeringens Forslag skabes Mulighed for nogen Beskæftigelse indenfor disse Rammer“ — altsaa indenfor de enkelte Virksomheder — „og da det nu foreliggende Forslag yderligere maa betragtes som et Led i mere almindelige Kriseværnsforanstaltninger, har Industriraadet for sit Vedkommende ikke ment at burde modsætte sig Forslaget, uanset at en Tilskudsordning ikke er i Overensstemmelse med de for den industrielle Produktion bærende Principper.“ Altsaa, Industriraadet vil ikke *modsatte* sig Foranstaltningerne. Se, naar den højtærede Statsminister opfatter det som en anbefaling, er han en nøjsom Mand med Hensyn til anbefalinger, meget mere nøjsom, end den højtærede Socialminister er, naar han giver en anbefaling. Nej, Forholdet med Hensyn til anbefalingen er, som naar vi her i Rigsdagen siger, at vi ikke vil modsætte os et Forslag, men at vi heller ikke vil have Medansvaret for det, hvorfor vi siger: Stemmer ikke. Jeg tror ikke, det er den Slags, der betegner en særlig varm anbefaling for Vedtagelsen af et Forslag. Der staar ikke et eneste Sted, at man anbefaler, man siger kun, at man vil ikke modsætte sig. Det er det virkelige Forhold. Det er utvivlsomt saaledes, at Hovedparten af den danske Industri er mod en Tilskudsordning som den, der her er Tale om, baade fordi man er klar over, at den ikke kan praktiseres paa anden Maade end, at det i de allerfleste Tilfælde vil blive de mindre velledelede Virksomheder, der faar noget ud af den paa Bekostning af dem, der er ledet med teknisk og merkantil Dygtighed og Omsigt. Det forstaaer Industrien særdeles vel. Og man ønsker heller ikke fra Industriens Side at komme ind under den Statskontrol, det Posekigeri, som der gives Anledning til gennem Lovforslagets § 3.

Saa kom den højtærede Statsminister ogsaa ind paa at omtale Ændringsforslagene om Laanene, og det var ikke megen Varme, der lyste ud af den højtærede Ministers